

Leo Trotskij

Berenguers avgång

15 feb 1931

Jag minns att jag skrev till dig i form av en ”spekulation” om hur bra det skulle ha varit om bojkotten tvingade ner monarkin på knäna, eller åtminstone ner på ett knä. Nu är detta ett fullbordat faktum. Den omedelbara politiska betydelsen av Berenguers avgång är inte stor i sig, men dess symptomatiska betydelse är enorm. Monarkins kraftlöshet, de härskande kretsarnas degeneration; deras avsaknad av självförtroende; rädsla för folket, för revolutionen, för morgondagen; deras försök att med extrema eftergifter avvärja de mest förfärliga följderna. Dessa sticker ut i Berenguers avgång och kungens semi-kapitulation. Underbart! Verkligen underbart! Man kan inte tänka sig något bättre! Den vidskepliga respekten för makten i människornas sinnen kommer obevekligt att undermineras av allt detta. En våg av tillfredsställelse, tillförsikt, djärvhet kommer att gå igenom miljontals hjärtan, värma dem, inspirera dem, sporra dem.

Den allmänna revolutionära situationen där det proletära partiet måste agera är nu synnerligen gynnsam. Hela frågan ligger nu hos partiet självt. Tyvärr tillhörde inte kommunisterna de tongivande stjärnorna i bojkottförespråkarnas kör. Det är därför de inte uppnått några viktiga segrar i kampen under de sista två eller tre månaderna. Under perioder av stormiga revolutionära förändringar växer ett partis auktoritet snabbt, feberaktigt – om partiet vid avgörande vändningar, under de nya etapperna, omedelbart reser de nödvändiga parollerna, vars riktighet snabbt bekräftas av händelserna.... Under de senaste veckorna och månaderna har man låtit möjligheter slippa ur händerna. Men nu hjälper det inte att blicka tillbaka. Vi måste se framåt. Revolutionen har bara börjat. Vi kan vinna tillbaka hundrafalt det som vi har tillåtit oss att missa.

Problemen med parlamentet och konstitutionen hamnar i centrum för det officiella politiska livet. Vi kan inte inta en nonchalant inställning till detta. Parollen om ett revolutionärt konstituerande *Cortes* måste nu, enligt min mening, resas med dubbel kraft. Vi får inte rygga tillbaka från att använda utpräglat demokratiska formuleringar. Till exempel: allmän rösträtt utan könsdiskriminering, från 18 år och utan några begränsningar. För detta medelhavsland är kanske även 18 år för gammalt. Vi bör satsa allt på ungdomen....

... Frågan om en enhetsfront av alla kommunistiska fraktioner, där det officiella partiet ingår, kommer oundvikligen upp på dagordningen. Under de kommande veckorna och månaderna kommer massorna att känna ett stort behov av ett enat och seriöst revolutionärt ledarskap. Käbbel bland kommunisterna kommer att irritera massorna. De kommer att framtvunga enighet – inte för evigt, eftersom händelseutvecklingen åter kan få de olika fraktionerna att gå åt olika håll. Men för den närmaste perioden förefaller det mig att ett närmande mellan de kommunistiska fraktionerna är helt oundvikligt. När det gäller denna fråga, liksom den om bojkott, liksom alla andra aktuella politiska frågor, kommer den fraktion som tar initiativet till att återföre de kommunistiska leden att vinna. För att Kommunistiska vänstern ska kunna ta detta initiativ måste den själv enas och organiseras. Det är nödvändigt att vänsteroppositionen omedelbart skapar en välorganiserad fraktion, oavsett hur liten den än är till en början, som publicerar en egen bulletin och ett eget teoretiskt organ. Naturligtvis utesluter inte detta möjligheten av att vänsterkommunisterna deltar i bredare organisationer; tvärtom förutsätter detta ett sådant deltagande. Men samtidigt är organiseringen av vänsteroppositionen en nödvändig förutsättning för ett sådant deltagande.

[Utdrag ur brev till A Nin. Ingick i broschyren *The Spanish Revolution in Danger*, utgiven av Pioneer Publishers, New York 1931]

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Spanien](#)